

4

Jag knäppte upp spännet i hennes kappa och öppnade den, innan jag långsamt började snöra upp klänningslivet. Brösten pressades mot tyget tills jag sköt undan det och blottade dem för natthimlen, för mina ögon och min beröring.

Jag tog inte kontroll över hennes medvetande. Jag ville att hon skulle ge sig själv till mig av egen fri vilja. Men jag lindrade rädslan och blygheten. Jag lugnade henne, viskade till hennes innersta själ att hon kunde lita helt och fullt på mig. Och det var sant, för det kunde hon.

Med läpparna smekte jag hennes hals och bröstkorg, hennes bröst, och sedan drog jag hungrigt in bröstvårtorna i munnen, först den ena och sedan den andra. Min kvinnas händer grep om mitt huvud, höll mig kvar mot sitt bröst, krökte ryggen, och inne i hennes medvetande kände jag de ljuvliga förnimmelserna som svepte genom henne. Jag kände hennes tankar, hennes begär. När hon önskade att min tunga skulle smeka hennes styva bröstvårtor, lydde jag. Och när hon ville känna ett lätt bett av mina tänder, gav jag henne det.

Och hela tiden växte min egen åtrå. Jag gned mig mot utsidan av hennes lår för att visa henne det i ett hopplöst försök att uppnå lindring, även om det bara gjorde mig ännu mer upphetsad. När jag lyfte hennes kjolar började hon stelna till igen.

- Nej, min älskade, viskade jag inne i hennes medvetande. Nej, du är inte rädd. Du vill det här. Det vet du att du vill. Du vill känna min smekning. Här ...

Och med dessa tankar lade jag handen mot hennes centrum. Hon snyftade till och började röra sig mot mig, tills jag särade på hennes veck och utforskade henne.

Jag *ville* mer än jag någonsin velat förut när jag smekte hennes innersta djup och sedan koncentrerade mig på åtråns mittpunkt, den lilla, hårda knoppen som väckte tusentals känslor när jag rörde vid och kramade den.

Hennes skrik blev mer högljudda, ogenerat djuriska medan min hand ägnade sig åt hennes centrum och min mun åt hennes bröst. Jag blev hårdare, hungrigare och hon verkade njuta ännu mer av det.

Blodtörsten rasade allt häftigare i mig. Jag drog ner klänningslivet, så att jag kunde se hela henne, naken, blottad för mig. Blixtnabbt for hennes händer upp för att skyla kroppen.

Jag satte mig upp och såg ner på henne. - Nej, Elisabeta. Du är min, till kropp och själ. Du vill överlämna dig själv till mig, eller hur?

- Ja.

- Säg det då.

- Jag är din, flämtade hon. Och du är min, min prins.

Ivrigt drog jag av mig kläderna och lade mig sedan ovanpå henne. Med händerna särade jag på hennes lår när jag sänkte mig längre ner och utan att tveka gled in.

Hon flämtade till och grävde in naglarna i mina axlar, medan hennes lår spändes.

- Öppna dig för mig, andades jag.

Och det gjorde hon, hon öppnade sig och jag trängde in i henne, så långt jag kunde, och det var som att komma till en underbar hamn som jag aldrig ville lämna. Jag gled ut och stötte sedan in igen, medan hon jämrade sig av njutning.

Med handen vred jag hennes huvud åt sidan och smekte undan det gyllene håret från halsen. Den lilla pulsen bultade strax under huden när jag tog hennes kropp och sänkte huvudet för att också ta hennes blod.

Jag bet i hennes hals och hon skrek och jag visste att det inte var av smärta, utan av den ljuvligaste njutning hon någonsin upplevt.

Orgasmen skakade hennes kropp när jag drack och den ekade i min egen utlösning tills jag tvingade mig själv att släppa taget om hennes hals och lägga mig bredvid henne. Varsamt höll jag henne i mina armar, tills vågorna ebbat ut. Jag visste att det varit något utöver det vanliga, till och med något utöver det övernaturliga. Det var mer än jag någonsin känt och det var definitivt mer än något hon kunnat föreställa sig.

- Jag visste inte ... hur det kunde vara, viskade hon andlöst.

- Så här har det aldrig varit för mig, inte med någon annan, Beta.

Hon såg förvånad ut. - Inte?

- Jag är lika förbluffad som du, förklarade jag. Fast kanske inte förvånad. Jag har hört att det kan vara överväldigande att dela blod med någon av De utvalda.

Hon kröp längre in i min famn. - Det var det. Det var underbart, men ...

- Men? Iskall panik rörde vid mitt hjärta. För mig hade kärleksstunden bundit den här kvinnan till mig. Jag trodde att jag hade förklarat att hon var min och att hon förklarat att jag var hennes. Det hade inte slagit mig att hon kanske inte kände likadant. - Tvivlar du fortfarande?

- Jag ... Elisabeta verkade leta efter de rätta orden. - Att älska med dig var himmelskt. Det var mer än så. Men det säger mig ingenting om livet ... som du måste leva. Ingenting om hur det är att vara ... som du är.

Mitt hjärta sjönk. - Jag trodde att det skulle vara tillräckligt.

Hon lade handflatan mot min kind. - Det kanske det är, min prins, min älskade. Men än står jag inte vid dödens port. Kan du inte ge mig lite mer tid? Det är trots allt ett viktigt beslut, något som kommer att påverka mig i mer än hela mitt liv. Det kommer att påverka mig i alla tider.

- Vad kan du lära dig som du inte redan vet?

- Jag skulle kunna vara med dig, leva med dig. Leva som du gör.

Jag blev otålig, kanske också arg, men var inte säker på varför. Jag antar att jag ville ha hennes absoluta godkännande, i stället för något så osäkert.

- Min älskade, fortsatte hon mjukt. En gång sa du att när jag kände till dina hemligheter skulle jag vara din i hela mitt liv, om det så blev kort eller långt. Jag har ingen önskan att ändra det löftet. Jag vill vara med dig, från och med i dag. Det vet jag. Min enda osäkerhet har inte med dig att göra, utan med mig själv. Jag måste komma underfund med om jag ska tillbringa mina dagar med dig under mitt dödliga liv, eller under den oändliga evigheten. Hennes läppar smekte mina. - Förstår du mina känslor, min älskade?

Jag svalde hårt. - Det gör jag, men jag tycker inte om att behöva vänta. Vad som helst kan hända, Beta. Så länge du förblir dödlig, klamrar du dig fast vid en dödligs bräckliga livstid. Minsta olycka eller sjukdom skulle kunna ta dig ifrån mig innan jag skulle kunna göra något för att förhindra det. Gode tid, kvinna, din familj dog i pesten.

- Men det gjorde inte jag. Det var flera veckor sedan och jag har inte blivit sjuk än. Inte i pesten i alla fall.

Jag suckade och slöt henne till mitt bröst. - Jag kan inte tänka på att låta dig gå, Beta.

- Ge mig några dagar, min älskade. Jag måste vänja mig vid tanken, jag måste ha tid att ... anpassa mig, att förstå och acceptera. Snälla du?

Jag stirrade länge på henne, på den uppriktiga känslan i hennes ögon. - Ja, sa jag till sist. Jag ska ge dig den tid du ber om, om du ger mig något i gengäld.

- Vad som helst, viskade hon och rodnade när hon fortsatte. Fast jag tror att jag redan har gett dig allt jag har av värde.

- Det du har gett mig är ovärderligt. Det jag ber om är mer än så. Ge mig din hand, Elisabeta. Gift dig med mig, i natt.

- Gifta mig? I natt? De stora, svarta ögonen verkade oändligt djupa, förundrade och misstroga. - Hur kan du redan känna mig så väl att du vill att jag ska bli din hustru efter bara några timmars bekantskap?

- Tänk på saken, Beta. Om vi aldrig träffats skulle ingen av oss vara vid liv i kväll. Jag hade ingen önskan att leva innan jag träffade dig. Det hade inte du heller innan vårt möte på klipporna. Hur kan det då vara så svårt att tro att vi hör ihop?

- Är det vad du verkligen tror?

- Det är det, svarade jag och det var sant. Jag trodde det. Det gör jag fortfarande. - Vi har ingen att svara inför, Beta. Vi kan göra det om vi vill. Jag är prins, jag gör som jag vill. Och du har ingen familj som kan komma med invändningar.

Hon log ett tårfyllt leende och jag fick en klump i halsen. - Jag tror att jag älskar dig, *prin meu*. Ja. Hur jag än väljer att tillbringa min tid med dig, så vill jag gifta mig med dig.

Jag drog in henne famnen, lyfte upp henne från marken och snurrade runt, runt med henne och sedan sänkte jag henne långsamt igen medan våra läppar möttes. Jag tror att den natten var den lyckligaste jag dittills hade upplevt. Jag har definitivt inte upplevt någon bättre sedan dess.

Tillsammans skyndade vi tillbaka till byn som vilade i skuggan av slottet på kullen, och hem till prästen. Vi väckte honom, stod i hans dörröppning när han kisade mot oss och undrade vad vi ville.

- Vad är det här? frågade han. Och när han kunde fokusera blicken spärrade han upp ögonen. - Ers höghet! Jag har fått höra att ni var död!

- Tjänarna på slottet är dessvärre obildade dårar. Jag blev lagd i min fars kapell i väntan på ditt besök - som säkert var nära förestående, tillade jag menande.

- Naturligtvis! Jag tyckte bara att det var bäst att vänta tills det blev ljus.

Skvallret om mig hade alltså satt skräck även i en Guds man. Det spelade ingen roll. Jag borde ha blivit arg, men jag var för lycklig för att låta hans okunnighet oroa mig.

- Jag hade inte råkat ut för något värre än ett slag i huvudet, som gjorde mig medvetlös i några timmar. Jag mår bra nu, som du själv kan se.

- Ja, ja. Kom in. Jag har en varm brasa, och bröd och vin om ni vill smaka.

- I natt har vi bara en önskan, fader, sa jag till honom och vände blicken mot min älskade. Att bli vigda, tillade jag.

Vi hade följt efter honom in i den lilla stugan och han stod nu med dörren fortfarande öppen. - I natt?

- Javisst. Om en timme, om det går bra.

- Men ... det har inte varit någon trolovning, ingen ...

- Det kommer det inte heller att bli, avbröt jag och sänkte rösten något.

Prästen stirrade från mig till Elisabeta och sedan rynkade han pannan. - Flickan har fortfarande sorg efter sin familj.

- Vi vill vigas redan i natt, om du inte vill hamna i slottets fängelsehåla innan gryningen, förklarade jag stramt.

Jag kände Beta stelna till vid min sida, kände hennes blick fyllas av missnöje när hennes hand kramade om min arm.

Prästen drog häftigt efter andan och Beta skakade på huvudet medan hon såg mig i ögonen.

- Inte så här, min älskade. Inte så här. Och sedan vände hon sig till prästen. - Vig oss, eller låt bli. Du kommer hur som helst inte att råka illa ut på något sätt. Då lämnar vi bara din stuga och hittar någon annan som vill göra det.

Han gick med på att viga oss, inte på grund av hennes resonemang, utan på grund av rädsla för mig. Prästen visste att jag inte kom med några tomma hot och han litade inte på att den spåda kvinnan skulle kunna tygla mitt vilda humör.

- Jag kan träffa er i slottskapellet om en timme. Blir det bra?

- Det blir det, sa jag och lämnade stugan med min brud i famnen.

Vi satt upp på min häst och red till slottet, där vi väckte varenda tjänare och vän, släkting och gäst till kungen. Han hade fortfarande inte återvänt från sin resa, vilket oroade mig. Mannen trodde att jag var hans son, trots att det inte var så. Han brukade sällan ha några hemligheter för mig.

I vilket fall som helst skrek jag ut mina order på ett sätt som måste ha chockat och förvånat dem alla, för jag brukade hålla mig för mig själv, tyst och anspråkslös, så länge de respekterade mitt privatliv. Inte i natt. I natt hade min ofta vresiga uppsyn ersatts av ett strålande leende och jag gav mina order med glädje.

Då timmen hade gått hade tjänarna hittat en vacker klänning åt min brud, i samma färg som tjock grädde. De hade plockat blommor åt henne att bära i famnen och till och med stoppat några i hennes hår, förgätmigej, vars små, blå huvuden var lika spröda som Beta själv. De hade väckt trubadurerna och slottets kock för att informera om det stundande bröllopet och satt alla i arbete i den stora salen.

- Du är så vacker, sa jag till min brud när hon kom för att ställa sig bredvid mig framför prästen. Jag är nästan övertygad om att allt bara är en underbar dröm och att jag snart kommer att vakna, lika ensam som jag var tidigare.

- Det är en dröm, sa hon mjukt. En dröm som blivit verklighet.

Det lilla stenkapellet var fyllt av människor - främlingar, tjänare och människor som fruktade mig - då min älskade och jag knäböjde vid altaret den natten och hon lovade att vara min för alltid och jag lovade att alltid älska henne. De som samlats för att bevittna vigseln hade ingen aning om hur mycket de löftena betydde när de uttalades av en man som aldrig skulle dö.

Och sedan var det över och jag tog henne i famnen och beseglade vårt förbund genom att lägga läpparna mot hennes. Jag tänkte att ödet för en gångs skull hade lett mot mig. För första gången på många århundraden var jag glad över att vara vid liv. Jag njöt av livet, jag tackade ödet för att det skulle vara för evigt, för visst trodde jag att Beta skulle låta mig dela min mörka gåva med henne. Att hon skulle låta mig göra henne som jag var. Att hon skulle vara hos mig i evighet.

Visst skulle hon det.

Missa inte den spännande fortsättningen av *Den utvalda* av Maggie Shayne nästa fredag

...